

nesker med lidt Takt, saa at de ikke alt for meget gaar frem efter Lovens Bogstav, men forstaar, at man skal lempe sig efter Forholdene. Det gælder om at faa tilsynsførende, der, som vi siger oppe hos os, kan gaa lempeligt med Dørene, Mennesker, som forstaar de Folks Tankegang og Levesæt, som de skal tilse. Det er fra flere Sider blevet krævet, at man skulde have uddannede Sygeplejersker til at føre Tilsyn med Børnene. Det vilde være udmærket fra eet Synspunkt, nemlig fra det rent hygiejniske, men det kunde fra et andet Synspunkt maaske virke meget uheldigt. Jeg tror, det bedste er, at Hvervet, som det her er foreslaaet, er et borgerligt Ombud, og det gælder da om, at de, som skal vælge, vil forstaa at vælge de rette.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme i dette høje Ting, idet jeg senere skal tillade mig at foreslaa Nedsættelsen af et Udvalg.

Steincke: I Henhold til den højtærede Formands Tilladelse skal jeg som Socialdemokraternes Ordfører med Hensyn til de to foreliggende Lovforslag omtale dem begge under eet. Lovforslagene er meget omfattende, foruden at deres Behandling i Virkeligheden forudsætter Kendskab ogsaa til den forudgaaende Kommissions Betænkning, der med Bilag fylder et Par Hundrede tætrykte Sider. Hvis man skal tage Stilling til hele dette Lovværk, der rummer saa mange betydelige Problemer, vil det derfor ikke kunne ske forsvarligt i en ganske kort Tale, og hvis ærede Medlemmer, selv om de indrømmer dette, alligevel skulde synes, jeg taler lidt for længe, tjener yderligere til min Undskyldning, at jeg var Medlem af Kommissionen, hvis Arbejde danner Grundlaget for Lovforslagene, og at jeg derved maaske fristes til paa enkelte Omraader at komme dybere ind paa Spørgsmaalene, end Medlemmer, som ikke har deltaget i Kommissionens Arbejde, vil gøre. Men desuden retfærdiggøres en lidt omstændeligere Betragtning af, at disse Lovforslag er fremsatte først her i Tinget og altsaa overhovedet ikke forud har været Genstand for Drøftelse paa Rigsdagen.

Da en venligsindet Justitsminister for godt et Par Aar siden opfordrede mig til at indtræde i denne Kommission, hed det sig, at dens Arbejde vilde blive ganske kortvarigt, idet der allerede forelaa en Kommissionsbetænkning af 1911, som man blot lige skulde se igennem. Det viste sig

imidlertid hurtigt, ogsaa paa Grund af den nye Kommissions Sammensætning, at der var saa mange forskellige Synspunkter repræsenteret, saa megen Sagkundskab paa forskellige Omraader og saa mange senere indvundne Erfaringer at ty til og øse af, at man faktisk maatte tage hele Arbejdet op saa omtrent paa bar Bund. Som ærede Medlemmer, der har læst Betænkningen, vil indrømme, er alle Problemer og Stridsspørgsmaal vendte og endevendte saaledes, at man vistnok tør gaa ud fra, at Resultaterne i al Almindelighed er fremgaaet af en virkelig indgaaende og sagkyndig Drøftelse. Derfor vil det maaske undre mange at se, at der ikke desto mindre fra adskillige Sider har rejst sig en endogsaa meget skarp Kritik af en hel Del af Kommissionens Forslag. Det undrer imidlertid ikke mig, thi naar man ved, at paa Børneforsorgens Omraade, i Børnesagen, som man fra visse Sider kalder den, betragter hveranden Præst, enhver Lærer, alle Forældre, enhver velmenende Dame foruden alle de, som i Virkeligheden arbejder med disse Spørgsmaal, sig som sagkyndige, vil man ikke undre sig over, at ethvert tilfældigt sammenkaldt Møde betragter sig som fuldt ud kompetent til at bryde Staven over dette halvandet Aars grundige Arbejde og til at gennemhegle en Betænkning, som kun en ringe Brøkdel har sat sig ind i. Derfor tror jeg heller ikke, man skal tage denne mangesidige Kritik alt for højtidelig, selv om man naturligvis skal være opmærksom paa den. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister synes at have samme ligevægtige Sind, idet han ganske roligt har skubbet det meste af denne velmenende Bessermachen til Side til Fordel for Kommissionens Forslag — havde han blot ikke samtidig søgt i saa vidt et Omfang at forbedre dette. Dog takker jeg den højtærede Minister, fordi han i saa stor en Udstrækning, som sket er, har fulgt Kommissionen. Derimod finder jeg det urigtigt, at store folkelige Lovforslag som disse, Lovforslag, der under alle Omstændigheder vil rejse eller dog tangere en Række vigtige sociale og politiske Brydningsspørgsmaal, ikke først er fremsatte i Folketinget, hvor den indledende Drøftelse af Lovforslag af denne Art efter vor Mening hører hjemme fremfor i det mere korrekturlæsende Landsting, det prøvende og regulerende Ting. Nu er imidlertid Lovforslagene fremsatte her, og jeg skal da underkaste dem samme grundige Behandling, som jeg vilde have underkastet